

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΙΙΙ ΤΜΗΜΑ

Σε συμβούλιο (άρθρο 108Α παρ. 3 π.δ. 1225/1981)

Συγκροτούμενο από την Πρόεδρο του Τμήματος Μαρία Αθανασοπούλου, Αντιπρόεδρο, εισηγήτρια της κρινόμενης υπόθεσης, τη Σύμβουλο Γεωργία Τζομάκα, κωλυμένου του αρχαιότερου Συμβούλου στο Τμήμα και τη Σύμβουλο Βασιλική Προβίδη, συνήλθε στην αίθουσα διασκέψεων του καταστήματός του, στις 31 Ιανουαρίου 2020, με την παρουσία της Γραμματέως του Σοφίας Κουτσοπούλου, για να αποφανθεί επί της με αριθμό βιβλίου δικογράφων .../2007 αγωγής του ... του ..., κατοίκου ... Αττικής (οδός ..., ΤΚ ...), κατά του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών.

**Αφού μελέτησε τα στοιχεία του φακέλου και
έλαβε υπόψη**

Την από 22.1.2020 έγγραφη γνώμη του Παρέδρου στη Γενική Επιτροπεία της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο Ιωάννη Βασιλόπουλου, σύμφωνα με την οποία η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει.

Την προεισήγηση της Εισηγητού Ελένης Ροζάκη, ως βοηθού της εισηγήτριας Προέδρου του Τμήματος.

**Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο και
αποφάσισε τα εξής:**

1. Με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων, στρατιωτικός συνταξιούχος του Δημοσίου (Υποναύαρχος εν αποστρατεία), ζητεί, κατά μετατροπή του αιτήματός του από κατανηφιστικό σε αναγνωριστικό με το από 20.5.2015 υπόμνημά του, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να του καταβάλει, βάσει του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ, με το ισχύον νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, από τη γένεση των σχετικών αξιώσεών του το ποσό των 16.874,05 ευρώ. Από το συνολικώς διεκδικούμενο αυτό ποσό ζητεί: α) αποζημίωση, ποσού 13.874,05 ευρώ, το οποίο, κατά τους ισχυρισμούς του, αντιστοιχεί σε ποσά συντάξεων που παρανόμως δεν του καταβλήθηκαν, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως και 30.9.2005, σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, με βάση τις οποίες όφειλε η Διοίκηση να αναπροσαρμόσει τη σύνταξή του και β) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ποσού 3.000 ευρώ.

2. α. Με τις διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 108 Α του π.δ/τος 1225/1981 «Περί εκτελέσεως των περί Ελεγκτικού Συνεδρίου διατάξεων» (Α' 304), όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 69 του ν. 4055/2012 «Δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής» (Α' 51), καθιερώθηκε ταχεία διαδικασία περάτωσης των δικών επί υποθέσεων, στις οποίες τίθενται ήδη επιλυθέντα από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου νομικά ζητήματα, χωρίς δημόσια συνεδρίαση, χωρίς κλήτευση των διαδίκων και απαγγελία της απόφασης του οικείου Τμήματος, σε δημόσια συνεδρίαση, ήτοι χωρίς την τήρηση πλήρων διαδικαστικών εγγυήσεων των άρθρων 93 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος και 6 της ΕΣΔΑ. Τούτο δε, ενόψει τόσο της ευχερούς φύσης των σχετικών υποθέσεων, στον βαθμό που τα κρίσιμα νομικά ζητήματα έχουν εξετασθεί και επιλυθεί από τον ανώτατο δικαστικό σχηματισμό του Δικαστηρίου όσο και λόγω της εν ευρεία εννοία νομικής και πάντως σε κάθε περίπτωση πραγματικής δέσμευσης που απορρέει από τις επί νομικών ζητημάτων αποφάσεις της Ολομέλειας για τους κατώτερους δικαστικούς σχηματισμούς (βλ. ΕΛΣΟΛ. 244/2017 και ήδη απόφ. ΕΔΔΑ της 12.2.2019, Κ. Φραντζεσκάκη και λοιποί κατά Ελληνικού Δημοσίου, σκ. 40), στον βαθμό που δεν συντρέχει νομικός ή πραγματικός λόγος διαφορετικής κρίσης, βάσει

των συνταγματικών αρχών του κράτους δικαίου, της ασφάλειας δικαίου (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδ. α΄ του Συντάγματος, πρβλ. ΑΕΔ 14/2013, ΣτΕ Ολ 2034/2011), της αρχής της ισότητας των πολιτών κατά την παροχή δικαστικής προστασίας, που διατρέχουν και την ΕΣΔΑ (άρθρα 4 παρ. 1 και 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 και 14 της ΕΣΔΑ), αλλά και από θεσμική σκοπιά για την αποφυγή κλονισμού της αξιοπιστίας του ίδιου του Δικαστηρίου (πρβλ. Πρακτ 7.12.2010 Συν/σης ΛΖ της Β΄ Συνόδου της Βουλής, σελ. 2268 για την ευρύτερη δεσμευτικότητα των αντίστοιχων διαδικασιών ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατά τον ν. 3900/2010, Α΄ 213, απόφ. Ειδ. Δικ. 127/2016, ΑΕΔ 14/2013, ΣτΕ 2034/2011, Ολομ. και κατ' αναλογία αποφ. ΕΔΔΑ της 2.6.2016 Παπαϊωάννου κατά Ελλάδας, σκ. 41, της 2.11.2010 «Stefanica κατά Ρουμανίας», σκ. 37 και 38, της 24.3.2009 «Tudor Tudor κατά Ρουμανίας», σκ. 29, της 1.12.2009 «Vinčić κα λοιποί κατά Σερβίας», σκ. 56). Ειδικότερα, προβλέπεται η εισαγωγή των υποθέσεων αυτών σε δικαστικό σχηματισμό, αποτελούμενο από τον Πρόεδρο του αρμοδίου Τμήματος, τον αρχαιότερο Σύμβουλο και έναν ακόμη Σύμβουλο, ο σχηματισμός δε αυτός αποφαινεται με ομόφωνη απόφασή του, που λαμβάνεται σε συμβούλιο (βλ. ΕλΣ Ολ 1269/2018). Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της εν λόγω ρύθμισης, με αυτήν σκοπείται η «αποσυμφόρηση του Δικαστηρίου από εφέσεις, με τις οποίες τίθενται, κυρίως επί συνταξιοδοτικών υποθέσεων, νομικά ζητήματα τα οποία έχουν κριθεί παγίως από την Ολομέλεια αυτού με σωρεία αποφάσεων και επιτυγχάνεται η εξοικονόμηση σημαντικών οικονομικών πόρων και ανθρωποωρών εργασίας που απαιτούνται για την εκδίκαση των υποθέσεων αυτών (βλ. και άρθρο πρώτο του ν. 3344/2005, Α΄ 133, με το οποίο κυρώθηκε το πρωτόκολλο 14 στη Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών)» (βλ. συναφώς και ΕλΣΟλ Πρακτ. της 30ης Γενικής Συν/σης της 21.12.2011). Ενόψει δε του γράμματος της διάταξης του άρθρου 108 Α παρ. 3 του π.δ/τος 1225/1981, που στο πρώτο εδάφιο κάνει λόγο για «εκκρεμείς υποθέσεις», χωρίς να διακρίνει το είδος του ενδίκου βοηθήματος που εκκρεμεί αλλά και του υπηρετούμενου από τις εν λόγω διατάξεις σκοπού, που συνίσταται στην προστασία του κατοχυρωμένου στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ δικαιώματος πλήρους, ταχείας και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και της από τις ίδιες διατάξεις απορρέουσας αρχής της δίκαιης δίκης, υπό την ειδικότερη έκφανση της αρχής της εύλογης διάρκειας αυτής (βλ. ΕλΣ Ολ 1269/2018 και στο ίδιο πνεύμα ΕλΣΟλ 1277/2018, αποφ. ΕΔΔΑ της 12.2.2019 Φραντζεσκάκη και λοιποί κατά Ελλάδας και της 2.6.2016 Παπαϊωάννου κατά Ελλάδας), η οικεία ταχεία διαδικασία, εφαρμόζεται και επί εκκρεμών ενώπιον του οικείου Τμήματος αγωγών. Τούτο δε, παρά το γεγονός ότι οι διατάξεις του άρθρου 108 Α του π.δ/τος 1225/1981 είναι κατ' αρχήν ρυθμιστικά προσανατολισμένες στο ένδικο βοήθημα της έφεσης (βλ. την σχετική ρητή αναφορά στον εν λόγω τύπο ενδίκου βοηθήματος στην αιτιολογική έκθεση της οικείας διάταξης, στο εδάφιο ε΄ της παρ. 3 του άρθρου 108 Α καθώς και την ιδιαίτερη ρύθμιση της καταβολής παραβόλου, στο εδάφιο γ΄ της ίδιας παραγράφου, που δεν προβλέπεται επί αγωγών), προδήλως διότι αυτό συνιστά τη βασική μορφή αίτησης δικαστικής προστασίας στο σύστημα της Δικονομίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (βλ. άρθρα 48 και επ. του π.δ/τος 1225/1981 και άρθρα 80 και 82 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013, Α΄ 52), χωρίς όμως οι εν λόγω διατάξεις να εξαιρούν από το πεδίο εφαρμογής τους και τα λοιπά ένδικα βοηθήματα που ασκούνται ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου ακόμη και εκείνα που προβλέπονται κατά παραπομπή από τις διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ), κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999, Α΄ 97, βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως αυτό ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 12 παρ.2 του ν. 3472/2006, Α΄ 135, μεταξύ των οποίων και οι αγωγές (άρθρα 71 επ. του οικείου Κώδικα και βλ. στο πνεύμα αυτό ΕλΣ III Τμ. 6621/2015). Άλλωστε, ο ίδιος ο ΚΔΔ, ο οποίος καλείται σε εφαρμογή όταν υφίσταται κενό στις ρυθμίσεις της Δικονομίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κατ' άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει, προβλέπει αντίστοιχη ταχεία εν συμβουλίω διαδικασία στο άρθρο 126 Α αυτού, που προστέθηκε με το άρθρο 13 του ν. 3659/2008, Α΄ 77, αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 51 και 113 του ν. 4055/2012 και τροποποιήθηκε διαδοχικά με τα άρθρα 27 του ν. 4274/2014, Α΄147, 22 του ν. 4446/2016, Α΄ 240, για τα προδήλως απαράδεκτα, τα προδήλως αβάσιμα καθώς και για τα προδήλως βάσιμα ένδικα βοηθήματα, προς διασφάλιση της αρχής της εύλογης διάρκειας της δίκης [βλ. σχετικώς την αιτιολογική

έκθεση επί της οικείας ρύθμισης και τις αντιστοίχου περιεχομένου διατάξεις των άρθρων 34 Α και 34 Β του π.δ/τος 18/1989 [Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας, Α' 8, όπως ισχύουν].

β. Συνεπώς, εκκρεμείς αγωγές ενώπιον του οικείου Τμήματος των οποίων το κύριο νομικό ζήτημα είτε επί του παραδεκτού είτε επί του βασίμου αυτών έχει επιλυθεί από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου, δύνανται να εκδικάζονται με την ειδική ταχεία διαδικασία του άρθρου 108 Α του π.δ/τος 1225/1981, ενώ τα σχετικά ένδικα βοηθήματα εισάγονται στην ίδια διαδικασία και σε περίπτωση σώρευσης και λοιπών κυρίων, επικουρικών ή παρεπομένων αιτημάτων ευθέως συναπτομένων με το κύριο αίτημα επί του οποίου έχει ήδη εξενεχθεί κρίση της Ολομέλειας, ακόμη και αν αυτά δεν καλύπτονται από τις κρίσεις της τελευταίας, εφόσον πάντως παρίστανται και αυτά προδήλως απαράδεκτα, προδήλως αβάσιμα ή προδήλως βάσιμα, κατ' άρθρο 126 Α του ΚΔΔ, αναλόγως εφαρμοζομένου κατά τούτο. Και τούτο, διότι αντίθετη εκδοχή θα αναιρούσε τον σκοπό και την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 108 Α του π.δ/τος 1225/1981, επί υποθέσεων επί των οποίων δεν υφίσταται ουδεμία νομική ή ουσιαστική αμφιβολία ως προς την τελική τους έκβαση, σε βάρος του ευλόγου συμφέροντος των διαδίκων για την ταχεία και αποτελεσματική δικαστική τους προστασία (βλ. ΕλΣΠΙ Τμ. 6621/2015). Σύμφωνα, άλλωστε, με τις διατάξεις του άρθρου 108 Α παρ. 3 εδ. γ' και δ' του π.δ/τος 1225/198, οι οποίες συνιστούν το γενικό δικονομικό πλαίσιο της ταχείας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και είναι εφαρμοστέες εφ' όλων των εκκρεμών ενδίκων βοηθημάτων επί των οποίων συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις, ως εκ τούτου και επί αγωγών, ενόψει των αρχών της ασφάλειας δικαίου, της σαφήνειας, της ενότητας και της συνοχής του δικονομικού συστήματος, ως βασικών πυλών της αρχής της δίκαιης δίκης, κατά τα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ (πρβλ. απόφ. ΕΔΔΑ της 2.6.2016 Παπαϊωάννου κατά Ελλάδος, σκ. 39, 46, ΣτΕ 674/2018), ορίζεται, περαιτέρω, ότι ο θιγόμενος από την έκβαση της προαναφερόμενης διαδικασίας διάδικος, νομιμοποιείται να ζητήσει με αίτησή του που κατατίθεται στη Γραμματεία του Τμήματος, εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από την κοινοποίηση της οικείας απόφασης, τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, προκαλώντας τη διενέργεια δίκης με πλήρεις διαδικαστικές εγγυήσεις δημοσιότητας και δημοσίευσης της δικαστικής απόφασης, κατ' άρθρα 93 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, αναλαμβάνοντας τον κίνδυνο καταδίκης του σε αυξημένη δικαστική δαπάνη, αν η εκδίκαση του ενδίκου βοηθήματος κατά την τακτική διαδικασία καταλήξει στο ίδιο αποτέλεσμα, όπως η ληφθείσα σε συμβούλιο απόφαση (βλ. ΕλΣ Ολ 1269/2018). Στον βαθμό δε που διασφαλίζεται η δυνατότητα πρόσβασης σε δίκη με πλήρεις διαδικαστικές εγγυήσεις, στην περίπτωση που οι διάδικοι αμφισβητούν την ορθότητα της κρίσης του Τμήματος κατά την εν συμβουλίω ταχεία διαδικασία, οι σχετικές ρυθμίσεις του άρθρου 108 Α του π.δ/τος 1225/1981, είναι συμβατές με το Σύνταγμα και την ΕΣΔΑ (πρβλ. αποφ. ΕΔΔΑ της 29.10.1991 Andersson κατά Σουηδίας σκ. 27, της 29.10.1991 Fejhe κατά Σουηδίας σκ. 31, της 23.2.1994 Fredin κατά Σουηδίας, σκ. 21-22, της 26.4.1995 Fischer κατά Αυστρίας, σκ. 44, της 26.9.2006 Elo κατά Φινλανδίας, σκ. 35, της 22.2.1996, Bulut κατά Αυστρίας σκ. 40-41, της 12.11.2002 Salomonsson κατά Σουηδίας, σκ. 34, της 5.6.2012 Keskinen and Veljekset Keskinen κατά Φινλανδίας, σκ. 33).

3. α. Από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 8 παρ. 1 του π.δ/τος 1225/1981, που ως διάταξη δικονομικού πλαισίου εφαρμόζεται σε όλες τις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες (βλ. σχετικώς σκ. 2), σε συνδυασμό και με τις ρυθμίσεις του άρθρου 72 του ΚΔΔ, αναλόγως εφαρμοζομένων κατ' άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει, συνάγεται ότι επί αγωγών συνταξιούχων υπαγόμενων στο ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημόσιων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών, με αντικείμενο την ικανοποίηση απαιτήσεων που απορρέουν από τη συνταξιοδοτική τους σχέση, είτε ευθέως εκ του νόμου, είτε ένεκα αδικοπραξίας κατ' άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., ως εν προκειμένω, παθητικώς νομιμοποιείται πάντοτε το Ελληνικό Δημόσιο. Όπως, άλλωστε, έχει κριθεί με τις 32/2018 και 244/2017 αποφάσεις της Ολομελείας του Δικαστηρίου τούτου, μέσω του κρατικού προϋπολογισμού, συνιστά τον εκ του Συντάγματος εγγυητή του ειδικού αυτού συνταξιοδοτικού συστήματος και της καταβολής των συντάξεων, ως συνέχειας των αποδοχών (βλ. ΕλΣ Ολ 137/2019, 1388/2018), αλλά και τον κατ' αρχήν φορέα της συνταξιοδοτικής σχέσης (βλ. άρθρο 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, κωδικοποιηθέντος με το

άρθρο πρώτο του π.δ/τος 169/2007, Α' 210), με συνέπεια να καταλαμβάνεται το Ελληνικό Δημόσιο από τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης (εκτελεστότητα, δεδικασμένο, υποχρέωση συμμόρφωσης), ανεξαρτήτως του εάν βαρύνεται αποκλειστικώς αυτό με την πληρωμή του σχετικού ποσού ή εάν το οικονομικό αυτό βάρος έχει αναδεχθεί και άλλος φορέας.

β. Περαιτέρω, όταν αντικείμενο της αγωγής συνιστούν αποζημιωτικής φύσης απαιτήσεις των συνταξιούχων του Δημοσίου, κατ' άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., λόγω παράνομων πράξεων ή παραλείψεων οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου, όπως στην επίδικη υπόθεση, το τελευταίο νομιμοποιείται παθητικώς, όχι μόνο λόγω της κατ' άρθρο 8 παρ. 1 του π.δ/τος 1225/1981 ειδικής δικονομικής του θέσης στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες και του εκ του Συντάγματος εγγυητικού του ρόλου στο συνταξιοδοτικό αυτό σύστημα, αλλά και ως εκ της ευθύνης που απορρέει από την παρανομία των οργάνων του (πρβλ. ΕΛΣ III Τμ. 278/2019, II Τμ. 930/2019). Ειδικότερα, για αποζημιωτικής φύσης συνταξιοδοτικές απαιτήσεις γεννηθείσες κατά το χρονικό διάστημα μέχρι τις 31.12.2016, κατά το οποίο οι συνταξιοδοτικές διατάξεις επί του κανονισμού και της πληρωμής των συντάξεων των υπαγομένων στο ειδικό αυτό καθεστώς εφαρμόζονταν από την αρμόδια Γενική Διεύθυνση Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής, που εντασσόταν οργανικά στο Υπουργείο Οικονομικών (βλ. άρθρο 8 του π.δ/τος 79/1990, Α' 37, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο»), η σχετική αποζημιωτική ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου απορρέει τόσο από την εγγυητική του θέση στο ειδικό αυτό συνταξιοδοτικό σύστημα, όσο και από την εφαρμογή τους από τα όργανά του (πρβλ. ΣτΕ Ολ. 478-481/2018, 4741/2014). Η δυνατότητα δε του δικαιούχου να απαιτήσει δικαστικώς την ικανοποίηση των σχετικών αξιώσεων από το Ελληνικό Δημόσιο και η παθητική νομιμοποίηση του τελευταίου στις σχετικές δίκες προδήλως συνάγεται από την ειδική θέση αυτού στο ειδικό συνταξιοδοτικό σύστημα των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών και την ευθύνη του από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του και δεν αναιρούνται από τη μεταφορά της αρμοδιότητας πληρωμής των συντάξεων από 1.1.2017 στον συσταθέντα με το άρθρο 51 του ν. 4387/2016 (Α' 85) «Ενιαίο Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης» (εφεξής «ΕΦΚΑ»), μεταφορά που συντελέστηκε με την κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 100 παρ. 1 εδ. β του ν. 4387/2016 εκδοθείσα κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016 (Β' 4074), με την οποία ορίστηκε ότι από την ως άνω ημερομηνία (1.1.2017) καταβάλλονται από τον ΕΦΚΑ και αναδρομικά συντάξεων του Δημοσίου, έστω και αν ανατρέχουν σε χρόνο προγενέστερο της ημερομηνίας αυτής, καθόσον με αυτές δεν μεταβάλλεται η θέση του Ελληνικού Δημοσίου ούτε καταργείται η αποζημιωτική του ευθύνη. Επίσης, η παθητική νομιμοποίηση του Ελληνικού Δημοσίου, στις εν λόγω δίκες δεν αναιρείται ούτε μετά τις 30.4.2018, οπότε και ολοκληρώθηκε - σύμφωνα με τα οριζόμενα στην κ.υ.α. 2915/783/17.1.2018 (Β' 55), που εκδόθηκε κατ' επίκληση των άρθρων 51, 53 παρ. 2, 100 παρ. 1 του ν. 4387/2016 και 395 του ν. 4512/2018 (Α' 5) - η μεταφορά αρμοδιοτήτων της Γενικής Διεύθυνσης Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα της Γενικής Γραμματείας Δημοσιονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομικών (βλ. άρθρο 48 του π.δ/τος 111/2014 «Οργανισμός του Υπουργείου Οικονομικών», Α' 178) στον ΕΦΚΑ. Και τούτο διότι, ενόψει του συνταγματικώς κατοχυρωμένου ειδικού συνταξιοδοτικού καθεστώτος των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών, της εκ του Συντάγματος εγγυητικής θέσης του Δημοσίου σ' αυτό, της σαφούς συνταγματικής του διάκρισης, ως συνταξιοδοτικού φορέα, από τους κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος φορείς κοινωνικής ασφάλισης, όπως γίνεται παγίως δεκτό από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου (βλ. ΕΛΣΟΛ 1277, 32/2018, 244/2017), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 51, 53 και 70 του ν. 4387/2016, ευχερώς προκύπτει ότι ο ΕΦΚΑ δεν συνιστά οιονεί καθολικό διάδοχο του Δημοσίου, ούτε συνεχίζει τις σχετικές δίκες αυτού, όπως αντιθέτως συμβαίνει με τους φορείς, τομείς, κλάδους και λογαριασμούς κοινωνικής ασφάλισης που συγχωνεύθηκαν σ' αυτόν και απώλεσαν τη νομική τους προσωπικότητα (βλ. σχετικώς ΣτΕ 1965, 1835, 1383, 442/2018) ή κατά το σκέλος που απορροφήθηκαν από τον ΕΦΚΑ με τη μεταφορά σ' αυτόν των κοινωνικοασφαλιστικών τους αρμοδιοτήτων (βλ. σχετικώς για τον ΟΓΑ, ΣτΕ 1839, 1670, 29/2018, 3326, 2128, 744/2017 και για το ΝΑΤ, ΣτΕ 1067/2018). Αυτό, άλλωστε, ευχερώς συνάγεται και από τη σταδιακή μεταφορά των σχετικών συνταξιοδοτικών αρμοδιοτήτων του

Δημοσίου στον ΕΦΚΑ με ειδικές ρυθμίσεις, όλως διακριτές από το σύστημα της εκ του νόμου οιονεί καθολικής διαδοχής, που υιοθετήθηκε για τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης, και χωρίς να προβλέπεται ρητώς καθ' οιονδήποτε τρόπο ότι ο ΕΦΚΑ υπεισέρχεται στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του Δημοσίου, που απορρέουν από την άσκηση των συνταξιοδοτικών του αρμοδιοτήτων (πρβλ. a contrario ΣτΕ 3436/2015, 4097/2015, 3298, 3297/2017, 1592/2010). Δοθέντος δε, ότι στις ρυθμίσεις των άρθρων 51, 53, 70 και 100 του ν. 4387/2016 και των ως άνω κ.υ.α. δεν ορίζεται κατά τρόπο ρητό, σαφή και προβλέψιμο (πρβλ. Ε.Σ. Ολ. 244/2017, ΣτΕ Ολ. 2649, 1738/2017, πρβλ. ΑΕΔ 14/2013, ΣτΕ 2034/2011 Ολ., 4731/2014, 640/2015 κ.ά., ΔΕΕ απόφ. της 18.11.2008, C-158/07, Jacqueline Förster κατά Hoofddirectie van de Informatie Beheer Groep, σκ. 67, βλ. άρθρο 2 παρ. 1 περ. η' του ν. 4048/2012 «Ρυθμιστική Διακυβέρνηση: Αρχές, Διαδικασίες και Μέσα Καλής Νομοθέτησης», Α' 34 και ήδη άρθρο 58 παρ. 1 περ. ζ' του ν. 4622/2019 «Επιτελικό Κράτος: οργάνωση, λειτουργία και διαφάνεια της Κυβέρνησης, των κυβερνητικών οργάνων και της κεντρικής δημόσιας διοίκησης», Α' 133, όπου μεταξύ των αρχών της καλής νομοθέτησης περιλαμβάνεται και η ασφάλεια δικαίου), ότι το Ελληνικό Δημόσιο παύει να ευθύνεται για την ικανοποίηση των σχετικών αξιώσεων και ότι αποκλειστικώς υπόχρεος προς ικανοποίηση αυτών φορέας καθίσταται πλέον ο ΕΦΚΑ, συνάγεται, τόσο υπό το φως των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ περί πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όσο και των άρθρων 17 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ για τη προστασία της περιουσίας, όπως των συνταξιοδοτικής φύσης αξιώσεων (βλ. ΕλΣ Ολ. 1277, 32/2018, 244/2017, II Τμ. 1176/2018, αποφ. ΕΔΔΑ της 6.7.2005, Κοκκίνης κατά Ελλάδα, απόφ. της 6.11.2008, σκ. 29, Ρεβελιώτης κατά Ελλάδα, απόφ. της 4.12.2008, σκ. 27, Αποστολάκης κατά Ελλάδα, απόφ. της 22.10.2009, σκ. 29, Khoniakina κατά Γεωργίας, απόφ. της 19.6.2012, σκ. 69 επ., Κωσταδήμας κατά Ελλάδα, απόφ. της 26.6.2012, σκ. 29, ΕλΣ Ολ. 3023, 441/2012, 1031/2011, 984, 166, 26/2010 2274/1997), ότι το Ελληνικό Δημόσιο παραμένει, σε κάθε περίπτωση, υπόχρεο προς ικανοποίηση των σχετικών αξιώσεων, που γεννήθηκαν μέχρι τις 31.12.2016, όπως η επίδικη. Σε κάθε δε περίπτωση, με τη μεταφορά της αρμοδιότητας πληρωμής των συντάξεων στον ΕΦΚΑ, από 1.1.2017, θεσπίζεται και δική του αυτοτελής και πρόσθετη υποχρέωση καταβολής των σχετικών ποσών στους δικαιούχους, ήτοι των αποζημιωτικής φύσης αξιώσεών τους, που έχουν γεννηθεί μέχρι τις 31.12.2016, χωρίς να αποσβέννεται η αρχική υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου (πρβλ. άρθρο 477 του Αστικού Κώδικα περί της σωρευτικής αναδοχής χρέους, ελλείψει αντίθετης, ρητής και σαφούς ρύθμισης, βλ. ΑΠ 60/2017, 984/2006, 557/1999), με συνέπεια να ιδρύεται, για τις αξιώσεις του διαστήματος αυτού, μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και του ΕΦΚΑ παθητική εις ολόκληρον ενοχή, κατά τα άρθρα 481 επ. ΑΚ. Στο πλαίσιο αυτό, ο δικαιούχος δύναται να εναγάγει οποιονδήποτε των υπόχρεων - συνοφειλετών ή όλους μαζί είτε συγχρόνως είτε διαδοχικώς για το σύνολο ή για μέρος της παροχής (βλ. ΑΠ Ολ. 1770/2014, 176/1976). Εάν δε έχει εναχθεί αποκλειστικώς το Ελληνικό Δημόσιο, αυτό δεν κωλύεται, κατ' εφαρμογήν της κ.υ.α. 124456/0092/13.12.2016, είτε οίκοθεν είτε στο πλαίσιο συμμόρφωσης προς σχετικές δικαστικές αποφάσεις, να προβεί, με μεταφορά των σχετικών πιστώσεων στον ΕΦΚΑ, σε ικανοποίηση των συνταξιοδοτικών απαιτήσεων μέσω του φορέα αυτού, κατά την τακτική πληρωμή των συντάξεων από το τελευταίο.

γ. Εξ άλλου, το ζήτημα της συνταγματικότητας ή μη των διατάξεων του ν. 4387/2016 (βλ. ΕλΣΟλ. 1388, 1277/2018, 244/2017, Ολ. Πρακτ. 1ης Ειδ. Συν/σης της 20.4.2016, απόφ. Ειδ.Δικ. άρθρου 88 του Συντάγματος 1/2018), δεν αποτελεί ουσιαστικό αντικείμενο της επίδικης υπόθεσης, ούτε δύναται να επιλυθεί στο στάδιο εξέτασης της διαδικαστικής προϋπόθεσης της παθητικής νομμοποίησης του Ελληνικού Δημοσίου στην παρούσα δίκη (πρβλ. Ειδ. Δικ. 1-4/2018).

4. Όπως έχει παγίως κριθεί με αποφάσεις της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (βλ. ΕλΣ Ολ. 814/2004, 4323/2013, 486, 487, 2594/2016 κ.α.) από τις διατάξεις των άρθρων 5 και 6 του ν. 2838/2000 «Ρύθμιση θεμάτων προσωπικού της Ελληνικής Αστυνομίας και άλλες διατάξεις» (Α' 179), όπως αντικαταστάθηκαν από τις διατάξεις του άρθρου 37 του ν. 3016/2002 (Α' 110), σε συνδυασμό με εκείνες του άρθρου 34 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (Σ.Κ., π.δ. 166/2000, Α' 153, και ήδη π.δ. 169/2007, Α' 210),

συνάγεται ότι η συντελούμενη αύξηση του βασικού μισθού των εν ενεργεία αξιωματικών με το καθιερούμενο κατά τους ορισμούς των προαναφερόμενων διατάξεων των ν. 2838/2000 και 3016/2002 σύστημα των μισθολογικών προαγωγών αποτελεί μέρος των συντάξιμων αποδοχών των στρατιωτικών συνταξιούχων και λαμβάνεται υπόψη για τον κανονισμό και την αναπροσαρμογή της σύνταξης αυτών που αποχώρησαν από την υπηρεσία πριν από την έναρξη ισχύος των ως άνω διατάξεων, με τις ίδιες προϋποθέσεις που χορηγούνται οι ως άνω μισθολογικές προαγωγές στους εν ενεργεία ομοίόβαθμους τους. Εξ άλλου, με τίς ίδιες αποφάσεις έχει κριθεί ότι η αναγνωριζόμενη, κατά τα ανωτέρω, αξίωση των συνταξιούχων στρατιωτικών για αναπροσαρμογή της σύνταξής τους, η οποία έχει ήδη γεννηθεί, κατά το άρθρο 34 παρ. 3 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, από τον χρόνο θέσπισης των προβλεπόμενων στις διατάξεις των άρθρων 5 και 6 του ν. 2838/2000 και 37 του ν. 3016/2002 μισθολογικών προαγωγών, αποτελεί από τη γέννησή της στοιχείο της περιουσίας τους, κατά την έννοια του άρθρου 17 του Συντάγματος και 1 του (πρώτου) Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, μη επιτρεπομένης της κατάργησης, της απόσβεσης ή του περιορισμού νομοθετικώς της αξίωσης αυτής, αν δεν συντρέχουν λόγοι πραγματικού δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι να τη δικαιολογούν. Ως εκ τούτου, η διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 8 του ν. 3408/2005 «Αύξηση συντάξεων Δημοσίου και άλλες διατάξεις» (Α' 272), κατά το μέρος που ορίζει ότι τα οικονομικά αποτελέσματα από την οίκοθεν αναπροσαρμογή των συντάξεων των αποχωρησάντων από την υπηρεσία μέχρι 30.6.2002 στρατιωτικών με βάση τις περί μισθολογικών προαγωγών διατάξεις των άρθρων 5 και 6 του ν. 2838/2000, όπως αντικαταστάθηκαν εν μέρει από το άρθρο 37 του ν. 3016/2002, αρχίζουν από 1.10.2005 και όχι από την έναρξη ισχύος των εν λόγω διατάξεων, καταργεί όλες τις γεννηθείσες έως 30.9.2005 αξιώσεις των στρατιωτικών συνταξιούχων για αναπροσαρμογή της σύνταξής τους από το ίδιο χρονικό σημείο που επέρχεται η αντίστοιχη αύξηση των συντάξιμων αποδοχών τους (άρθρο 34 παρ. 5 του Σ.Κ.), και για το λόγο αυτό αντίκειται στις ως άνω υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις.

5. Κατόπιν αυτών και ενόψει του αιτήματος της υπό κρίση αγωγής, που συνίσταται στην αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων με αιτία την παράνομη παράλειψη της Διοίκησης να αναπροσαρμόσει την στρατιωτική του σύνταξη, από 1.7.2000 έως και 30.9.2005, σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, νομικό ζήτημα που έχει ήδη επιλυθεί από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου, κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη (4) της παρούσας, του προδήλως παραδεκτού της αγωγής εξ επόψεως παθητικής νομιμοποίησης του Ελληνικού Δημοσίου και της ευχερούς φύσης των λοιπών ζητημάτων που εγείρονται (ηθική βλάβη, τόκοι), που συνάπτονται με το κύριο αίτημα της αγωγής, κατά τα εκτεθέντα στη σκέψη 3 της παρούσας, το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις των διατάξεων του άρθρου 108Α παρ. 3 του π.δ/τος 1225/1981 σε συνδυασμό με το άρθρο 126Α του ΚΔΔ, αναλόγως εφαρμοζομένου βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει, (βλ. σκ. 2 της παρούσας), ώστε η ένδικη αγωγή να εκδικασθεί εν συμβουλίω. Επειδή δε η αγωγή αυτή, για την οποία δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, ως εκ του αναγνωριστικού χαρακτήρα του αιτήματός της, κατόπιν της παραδεκτής μετατροπής του από κατανηφιστικό σε αναγνωριστικό με το από 20.5.2015 υπόμνημα [βλ. άρθρα 75 παρ. 3 εδ. β και 274 παρ. 1 και 2 του ΚΔΔ, όπως το τελευταίο αυτό ισχύει μετά την τροποποίηση της παραγράφου 2 αυτού, με το άρθρο 34 του ν. 3659/2008 (Α' 77), των διατάξεων αυτών αναλόγως εφαρμοζομένων βάσει του άρθρου 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει (βλ. ΕΛΣΟΛ. 1277/2018, 244/2017, ΙΙΙ Τμ. 2052, 2053, 442/2017, ΙΙ Τμ. 611/2017, ΣτΕ Ολ 660/2016, 3410/2014], έχει ασκηθεί αρμοδίως και κατά τα λοιπά παραδεκτώς είναι περαιτέρω ερευνητέα, ως προς τα επιμέρους ζητήματα νομικής και ουσιαστικής της βασιμότητας.

6. Από τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 περ. η' του ν. 2838/2000, όπως αυτές ίσχυαν αρχικώς και όπως αντικαταστάθηκαν από την 1.7.2002 με το άρθρο 37 παρ. 2 του ν. 3016/2002 (στο πεδίο εφαρμογής των οποίων εμπίπτουν και όσοι στρατιωτικοί αποχώρησαν από την υπηρεσία πριν από την έναρξη της ισχύος τους), συνάγεται ότι η σύνταξη των αξιωματικών που προέρχονται από ανώτατα στρατιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, οι οποίοι αποστρατεύθηκαν με το βαθμό του Υποναύαρχου, υπολογίζεται από την 1.7.2000 με βάση το βασικό μισθό Υποναύαρχου, προσαυξημένο κατά τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού και του

βασικού μισθού Αντιναυάρχου, εφόσον αυτοί έχουν συμπληρώσει 32 έτη πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας, και από την 1.7.2002 με βάση το βασικό μισθό Αντιναυάρχου, εφόσον οι ίδιοι έχουν συμπληρώσει 28 έτη πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 6 του ν. 2838/2000, εφόσον οι ίδιοι αξιωματικοί αποστρατεύθηκαν αυτεπαγγέλτως ως ευδοκίμως τερματίσαντες τη σταδιοδρομία τους, η σύνταξή τους υπολογίζεται από την 1.7.2000 με βάση το βασικό μισθό Αντιναυάρχου και από την 1.7.2002 με βάση το βασικό μισθό Αντιναυάρχου Αρχηγού Στόλου, αντίστοιχα, ήτοι με βάση το βασικό μισθό του επόμενου βαθμού από αυτόν με βάση τον οποίον υπολογίζεται η σύνταξή τους κατά πλήρη βασικό μισθό σύμφωνα με την παρ. 1 περ. η' του ίδιου ως άνω άρθρου (βλ. ΕλΣ III Τμ. 101/2019, 1292/2017). Όπως, άλλωστε, έχει κριθεί με την 1247/2014 απόφαση της Ολομελείας του Δικαστηρίου τούτου, τα ανωτέρω ισχύουν, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, και στην περίπτωση κατά την οποία ο αξιωματικός, όπως ο Υποναύαρχος, που αποστρατεύεται αυτεπαγγέλτως με τον βαθμό που έφερε ως ευδοκίμως τερματίσας τη σταδιοδρομία του, ανακαλείται από τις τάξεις των εφεδρων στην ενεργό υπηρεσία για υπηρεσιακούς λόγους και παρέχει τις υπηρεσίες του μέχρις ότου εκλείψουν οι λόγοι ανάκλησής του και απολυθεί οριστικά.

7. Στην υπό κρίση υπόθεση από το σύνολο των στοιχείων φακέλου και από τα γνωστά στο Δικαστήριο από προηγούμενες διαδικαστικές του ενέργειες (βλ. άρθρο 95 παρ. 2 του π.δ/τος 1225/1981), προκύπτουν τα ακόλουθα: (i) Ο ενάγων ονομάστηκε αξιωματικός ύστερα από φοίτηση στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων που συνιστά παραγωγική σχολή αξιωματικών. (ii) Αποστρατεύθηκε αυτεπαγγέλτως, ως ευδοκίμως τερματίσας τη σταδιοδρομία του, από τις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού, με βαθμό τελευταίας εν ενεργεία προαγωγής Υποναυάρχου, ανακλήθηκε δε στην ενέργεια ως Μόνιμος εξ εφεδρείας προς κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών και εν τέλει απολύθηκε με σχετική απόφαση, πριν από την έναρξη ισχύος των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, (iii) Με την .../2007 πράξη αναπροσαρμογής για την υπαγωγή του στις διατάξεις του ν. 3408/2005, από την οποία προκύπτει ότι μέχρι 30.9.2005, ο ενάγων ελάμβανε σύνταξη με βάση τον βασικό μισθό του Υποναυάρχου, οι συντάξιμες αποδοχές του υπολογίστηκαν, από 1.10.2005, με βάση το βασικό μισθό του Αρχηγού Στόλου, πλέον επιδόματος χρόνου υπηρεσίας εκ ποσοστού 60%, και ποσοστό αναπλήρωσης 816 χιλιοστά, με χρόνο πραγματικώς διανυθείσας υπηρεσίας (άρθρο 37 παρ. 5 του ν. 3016/2002) από 35 έτη, 11 μήνες, 06 ημέρες. Εξ άλλου, πριν από την κατάθεση της κρινόμενης αγωγής, ο ενάγων είχε ασκήσει την με αριθμό βιβλίου δικογράφων .../2007 έφεση κατά της ...2006 άρνησης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους να αναπροσαρμόσει τη σύνταξή του με βάση τις διατάξεις των ν. 2838/2000 και 3016/2002 αναδρομικώς από την έναρξη ισχύος τους, η οποία έγινε δεκτή με την 2015 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου και αναπέμφθηκε η υπόθεση στην αρμόδια συνταξιοδοτική Διεύθυνση για να εξετασθεί το αίτημά του κατά τα κριθέντα στη σχετική απόφαση.

8. Ήδη, με την κρινόμενη αγωγή ο ενάγων ζητεί, κατά τα εκτεθέντα στη σκέψη 1 της παρούσας: α) αποζημίωση, ύψους 13.874,05 ευρώ με βάση τις διατάξεις των νόμων 2838/2000 και 3016/2002 από 1.7.2000 έως και 30.9.2005, καθώς και β) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ύψους τριών χιλιάδων (3.000 €) ευρώ.

9. Υπό τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με τα εκτεθέντα στις σκέψεις 5 και 7 της παρούσας, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο μισθολογικός βαθμός που δικαιούται ο ενάγων, ο οποίος αποστρατεύθηκε αυτεπαγγέλτως από τις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού με τον βαθμό του Υποναυάρχου, ως ευδοκίμως τερματίσας, βάσει του άρθρου 6 παρ. 1 περ.η και 2 του ν. 2838/2000 και 37 παρ. 2 του ν. 3016/2002 είναι από 1.7.2000 ο βασικός μισθός του Αντιναυάρχου και από 1.7.2002 ο βασικός μισθός του Αρχηγού Στόλου.

10. Επομένως, επειδή η Διοίκηση παρανόμως δεν προέβη σε αναπροσαρμογή της σύνταξης του ενάγοντος με τις διατάξεις ν. 2838/2000 και 3016/2002 και δεν κατέβαλε σ' αυτόν τις προκύπτουσες διαφορές συντάξεων από τον μισθολογικό βαθμό που δικαιούται, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 7 και 9, η κρινόμενη αγωγή, ερειδόμενη στο άρθρο 105 ΕισΝΑΚ είναι νόμω βάσιμη και γεννάται ευθύνη του Δημοσίου προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων από τη στέρηση των συντάξεων που αυτός θα ελάμβανε αν η Διοίκηση προέβαινε στην προβλεπόμενη από τις οικείες διατάξεις αναπροσαρμογή.

11. Περαιτέρω, ως εκ του χρόνου υποβολής της από ...2006 αίτησης του ενάγοντος (αρ. πρωτ. ΓΛΚ ...2006), για την αναπροσαρμογή της σύνταξής του βάσει των διατάξεων των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, του χρόνου (2007) άσκησης τη έφεσής του κατά της απόρριψης της αίτησής του από το ΓΛΚ επί της οποίας εκδόθηκε η .../2015 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου και της ημερομηνίας άσκησης της υπό κρίση αγωγής (... 2007), η αξίωση του ενάγοντος για το διεκδικούμενο ποσό αποζημίωσης που αφορά στο χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 31.12.2000 έχει υποπέσει στην πενταετή παραγραφή της παρ.1 του άρθρου 90 του ν.2362/1995 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις» (Α' 247), όπως ίσχυε πριν από την κατάργησή του με το άρθρο 177 παρ. 1 περ. α' του ν. 4270/2014 (Α' 143). Ως εκ τούτου, η ένδικη αγωγή κατά το μέρος αυτό πρέπει να απορριφθεί (βλ. ΕλΣΟλ 4323/2013). Κατά τα λοιπά, οι αξιώσεις του ενάγοντος για το διάστημα από 1.1.2001 έως και 30.9.2005, ως εκ των ανωτέρω διακοπτικών της παραγραφής γεγονότων, δεν έχουν παραγραφεί, είναι δε κατά το μέρος αυτό νόμιμη και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω.

12. Εξ άλλου, ενόψει της αρχής της δίκαιης δίκης, υπό την ειδικότερη έκφανση της αρχής της εύλογης διάρκειας αυτής (βλ. σκ. 2 της παρούσας) και της από 9.10.2014 απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (αριθμ. προσφ. 30226/2009), με την οποία η Ελλάδα τέθηκε υπό επιτήρηση ως προς το σεβασμό των απαιτήσεων του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ (δίκη σε εύλογη προθεσμία) λόγω των καθυστερήσεων στην εκδίκαση συνταξιοδοτικών υποθέσεων, ιδίως εκ της εφαρμογής των νόμων 2838/2000 και 3016/2002 από το Ελεγκτικό Συνέδριο και λαμβανομένου υπ' όψιν του χρόνου άσκησης της υπό κρίση αγωγής (2007), το Δικαστήριο, εφαρμόζοντας τις ισχύουσες διατάξεις περί μισθολογικών προαγωγών, καθώς και τις σχετικές διατάξεις περί προσδιορισμού των βασικών μισθών των αξιωματικών (άρθρα 1 και 2 ν. 2448/1996, 8 παρ. 1 του ν. 2470/1997, 31 παρ.1 και 2 του ν. 2768/1999, 49 ν. 2873/2000, 12 ν. 3016/2002, 22 ν. 3156/2003, 50 και 51 ν. 3205/2003, 2 ν. 3336/2005, όπως ίσχυαν κατά τον εκάστοτε κρίσιμο χρόνο) και λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων του φακέλου, προβαίνει στον προσδιορισμό των επιμέρους (ακαθαρίστων, άνευ κρατήσεων) ποσών των συντάξιμων αποδοχών που καταβλήθηκαν στον ενάγοντα κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2001 έως 30.9.2005 μηνιαίως και ετησίως, συνυπολογιζομένων των αναλογούντων δώρων Χριστουγέννων, Πάσχα και του επιδόματος αδείας), σύμφωνα με τον βασικό μισθό του βαθμού του Υποναυάρχου, βάσει του οποίου υπολογιζόταν η σύνταξή του, κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, πλέον επιδόματος χρόνου υπηρεσίας 60% και ποσοστό αναπλήρωσης 816 χιλιοστά. Εν συνεχεία, το Δικαστήριο προσδιορίζει τα επιμέρους ποσά που θα είχαν καταβληθεί στον ενάγοντα αν είχε ενταχθεί από την έναρξη εφαρμογής των ανωτέρω νόμων περί μισθολογικών προαγωγών στις ρυθμίσεις αυτών για το χρονικό διάστημα από 1.1. 2001 έως 30.6.2002 με βάση τον βασικό μισθό του Αντιναυάρχου και από 1.7.2002 με βάση τον βασικό μισθό του Αρχηγού Στόλου, πλέον επιδόματος χρόνου υπηρεσίας 60% και ποσοστό αναπλήρωσης 816 χιλιοστά. Σημειωτέον ότι στα ποσά αυτά δεν περιλαμβάνεται ποσό προσωπικής διαφοράς του ν.2512/1997 (Α' 138), καθόσον δεν προκύπτει, ούτε προβάλλεται, ότι τέτοια διαφορά καταβλήθηκε στον ενάγοντα.

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ				ποσοστό χρονοεπιδό ματος (%)		χιλιοστά			
				60		816			
Αντιγραφή φύλλου		Χρονικό διάστημα	Βασικός μισθός	Επίδομα χρόνου υπηρεσίας	Σύνολο συντάξιμων αποδοχών	Ύψος μηνιαίας σύνταξης	Μήνες	Σύνολο (δραχμές)	Σύνολο (ευρώ)
ΥΠΟΝΑΥΑΡΧΟΣ		1.1.2001- 31.12.2001	385.900	231.540	617.440	503.831	14	7.053.635	20.700,32 €
		1.1.2002- 30.6.2002	1.189,50 €	713,70 €	1.903,20 €	1.553,01 €	6,5		10.094,57 €
ΥΠΟΝΑΥΑΡΧΟΣ		1.7.2002- 31.12.2002	1.189,50 €	713,70 €	1.903,20 €	1.553,01 €	7,5		11.647,58 €
		1.1.2003- 31.12.2003	1.246,72 €	748,03 €	1.994,75 €	1.627,72 €	14		22.788,05 €
		1.1.2004- 31.12.2004	1.318,00 €	790,80 €	2.108,80 €	1.720,78 €	14		24.090,93 €
		1.1.2005- 30.9.2005	1.365,00 €	819,00 €	2.184,00 €	1.782,14 €	10		17.821,44 €
									107.142,90 €
ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ				ποσοστό χρονοεπιδό ματος (%)		χιλιοστά			
				60		816			
Αντιγραφή φύλλου		Χρονικό διάστημα	Βασικός μισθός	Επίδομα χρόνου υπηρεσίας	Σύνολο συντάξιμων αποδοχών	Ύψος μηνιαίας σύνταξης	Μήνες	Σύνολο (δραχμές)	Σύνολο (ευρώ)
ΑΝΤΙΝΑΥΑΡΧΟΣ		1.1.2001- 31.12.2001	411.300	246.780	658.080	536.993	14	7.517.906	22.062,82 €
		1.1.2002- 30.6.2002	1.267,50 €	760,50 €	2.028,00 €	1.654,85 €	6,5		10.756,51 €
ΑΡΧΗΓΟΣ ΣΤΟΛΟΥ		1.7.2002- 31.12.2002	1.365,00 €	819,00 €	2.184,00 €	1.782,14 €	7,5		13.366,08 €
		1.1.2003- 31.12.2003	1.430,67 €	858,40 €	2.289,07 €	1.867,88 €	14		26.150,36 €
		1.1.2004- 31.12.2004	1.512,00 €	907,20 €	2.419,20 €	1.974,07 €	14		27.636,94 €
		1.1.2005- 30.9.2005	1.567,00 €	940,20 €	2.507,20 €	2.045,88 €	10		20.458,75 €
									120.431,46 €

13. Κατόπιν αυτών, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο ενάγων υπέστη οικονομική ζημία, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2001 έως 30.9.2005, λόγω της άρνησης της Διοίκησης να αναπροσαρμόσει τη σύνταξή του σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 περ. η' του ν.2838/2000 και του άρθρου 37 παρ. 2 του ν. 3016/2002, η ζημία δε αυτή ανέρχεται συνολικά σε 13.288,56 ευρώ,

14. Εξ άλλου, το αίτημα της αγωγής περί επιδίκασης ποσού 3.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, κατά το άρθρο 932 ΑΚ, είναι απορριπτέο ως προδήλως αβάσιμο. Και τούτο, διότι ούτε από τους ισχυρισμούς του ενάγοντος αλλά ούτε και από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι από την παράνομη άρνηση της Διοίκησης να αναπροσαρμόσει αναδρομικώς τη σύνταξή του βάσει των ν. 2838/2000 και 3016/2002, που συνιστά τη βάση των επίδικων αξιώσεων του ενάγοντος και την, εξ αυτού του λόγου, καταβολή σ' αυτόν μειωμένης σύνταξης, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, αυτός υπέστη προσβολή στην προσωπικότητά του, ως απαιτούν οι διατάξεις του άρθρου 932 ΑΚ, αφού δεν αποδεικνύεται κατά τρόπο συγκεκριμένο ότι η εν λόγω μη καταβολή της αυξημένης κατά τους νόμους αυτούς σύνταξης, έπληξε ουσιωδώς το συνταξιοδοτικό του δικαίωμα ή ότι είχε σημαντικές επιπτώσεις στην προσωπική του κατάσταση.

15. Κατ' ακολουθία αυτών, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 13.288,56

ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής σε αυτό (επίδοση στο Ελληνικό Δημόσιο στις 2007, βλ. την ...2007 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών ...) και εκτιμωμένων των περιστάσεων απαλλάσσει το εναγόμενο από τη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος (βλ. άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε του ΚΔΔ, αναλόγως εφαρμοζομένου κατ' άρθρο 123 του π.δ/τος 1225/1981, όπως ισχύει).

16. Εξ άλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι διάδικοι έχουν δικαίωμα, εντός προθεσμίας τριάντα ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας, να ζητήσουν τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, με την κατάθεση σχετικής αίτησης στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 108 Α παρ. 3 του π.δ/τος 1225/1981.

17. Τέλος, επισημαίνεται ότι το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο δεν κωλύεται, στο πλαίσιο της συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο της παρούσας απόφασης (βλ. άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος και ν. 3068/2002, Α' 274), να προβεί σε εκκαθάριση του οφειλόμενου ποσού, αφαιρώντας όσα ποσά θα έχει ήδη τυχόν καταβάλει στον ενάγοντα για την ίδια αιτία, κατά το στάδιο αυτό.

Για τους λόγους αυτούς αποφαίνεται ομοφώνως

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 13.288,56 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο σκεπτικό. Και

Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο από τη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 31 Ιανουαρίου 2020 και εκδόθηκε στις 23 Μαρτίου 2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΟΦΙΑ ΚΟΥΤΣΟΒΟΥΛΟΥ